

Vers a digitális világról.

Mikor a netre felmegyek,
Látom kivel csetelhetek,
Nem mondok már neki semmit,
De mégis válaszol! ... a szentségit!

Háromdimenziós egészre vágyom,
De csak a lapos képedet látom.
Minden digitálisan virtuális,
Ilyenné válik még a valóság is.

Álmaim világa a Himalája,
Nincs módomban, hogy pillantást vessek rája.
Sebaj, előveszem hát a tabletom,
Azon virtuálisan megbámulom.

Minek a séta, a sok fa, meg bokor,
Közéjük minnek menni? Ne légy botor!
Mert kényelmesebb a szoba bicikli,
Fölösleged az is bizton elnyeli.

Néha kikapcsolom a telefonom,
Gondolom, így nem talál rám a párom.
Mégis megtudhatja, hogy merre vagyok,
Az autóm is GPS-ül gagyog.

A megoldás nem bonyolult, egyszerű,
Csak kell egy dili bogycsiga, nem keserű.
Édesebb lesz tőle végre ez a lét,
Érdekel is még hol vagyok? ... egy fenét!

A szívem digitálisan mocorog
A vágy bennem ez ütemre kavargó.
Megállva várok a piros lámpánál,
Ha vált: szívem a zöldre szinkronizál.

Azt hiszem, a szinkron én magam vagyok,
De mindenki szíve a zöldre dobog,
Vonulunk is együtt, akár a birkák,
A törvényét digitálisan írták.

Felhő szélén üdögélnek az appok,
Le-le szállnak, ha megnyomok egy gombot.
Okosom, tabletom gomb nélkül lett felnőtt,
Így hát tapogathatom a képernyőt.

Hiába tolom, húzom, nyitom, zárom,
De csak a lapos képedet látom.
Tabletet, okost mind eldobnám,
Ha Őt a valóságban megláthatnám.

~~~~~